

Punctul Calicului

...ică și umoristică

Abonamentul

Pe an Lei 20
Pe 1/2 an „ 10
Pe 1/4 an „ 6

Redactor: Tepeș.

Redacția și administrația la
„Tipografia Săteanului”
Săliște (jud. Sibiu).

Anunțuri se primesc după
Invoială

Prețul unui exemplar:
1 Leu



Situația...

Atmosfera e încărcată. Opoziția face toate eforturile să compromită guvernul care ar fi îngrădit numai de ciocoi și de moșieri. Liberalii deasemenea stau la pândă. În fața acestei situații guvernul a modificat „Regulamentul” Camerii, luând toate măsurile de apărare.

Ziarele.

Pe o ploaie torențială și pe o vreme încărcată de fulgere și trăsnete, omul puterii își duce liniștit budgetul în spate. Puntea e cam îngustă iar primejdia răsurnării e amenințătoare. În luptă cu valurile majoritare opoziția face eforturi uriașe spre a im-

pedeca ducerea slăninii prea departe. Ploaia râpae, fulgerul durdue, puntea pârae, cel cu slănița mârăe iar opoziția sudue.

În fața acestei situații ne întrebăm cu toții: Se va rupe oare puntea și va ajunge slănița în mâna opoziției? .. Va

scobâlți omul puterii sub greutatea slăninii trebuind să ceară ajutorul celui din apă?... Sau liberalul care așteaptă în capul punții va înfașa slănița lăsând cu buzele umflate și pe cel de sub punte și pe cel de pe punte...

Ei dar acum vine povestea gurilor flămânde la rând. Se pune întrebarea: care va putea împărți mai bine felioarele ca să ajungă tuturor cari așteaptă, dornici de o bucațică mai bună. Calicul ar zice că nici când să nu dai bunătățile spre împărțire acelaia care are neamuri prea multe și prea flămânde, căci până când să apuce și mulțimea la ceva, neamurile împărțitorului s'au făcut deja doldora de sătule.

Al de pe punte are atâția cuscri, cumnați, veri și nepoate, tot de cei cari prăjesc oul în câte un chilogram de slănină, încât e cam slabă nădejde de rămas și pentru gurile flămânde. Cel din capul punții care stă pitit la pândă are mai puține neamuri, dar beleaua e că toți sunt negustori. Vor pune bunătate de slănină la speculă ori la cointeresări ori o vor da-o pe mâna maestrului Al. Constantinescu și atunci... adio slănină. Cei de sub punte nu cam au neamuri dar prea sunt prieteni cu mulțimea, încât n'o să poată înfrâna valurile flămânde cari, răbdă când n'au, dar când au dat peste olecuță de bine apoi nu să mulțămesc până nu îl au pe de-a'ntregul.

Jos sbuciumări și nemulțămiri, pe la flancuri apucături și strategii pentru viitor iar pe

punte greutate, sudori și îndărâtnicie.

Aceasta e deocamdată situația.

Pupăză Pecolac.



Afurisenia a VII-a

pentru acei individ care iubeste mai mult scorbăiturile pariziene decât jocurile noastre românești.

Pentru pițuie să-ți iubești mireasa și după ce te vei însura nevasta să te poarte pe la toate târgurile de nas.

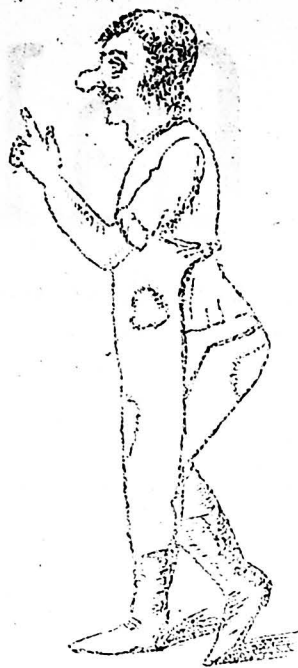
Cioban pricăjit să te faci și cu călbează să ți se hrănească turma din al cărui lapte vrei să trăești.

Când vei pleca cu mireasa înaintea altarului în loc să săruți icoana să te pomenesti că joci Foxtrotul și să nu fie în stare nici sfântului Ilie să te oprească.

În tot anul să te amorezezi de câte-o fată și ele să fugă de tine ca găinile de dihor.

Când vei pleca la însurat să iei drumul pe care mutul și-a dus iapa...

Frigare să ți se facă grumazii și la jarul perilor de pe cap să ți se frigă urechile de date a auzi mai bucuros Foxtrotul ori Walsteepul decât jocul strămoșilor tăi.



Scântei din cremenea lui Annariu.

Solomon cu 100 de neveste a rămas tot înțelept. Așa era în vechime. Azi dacă îți iei una care după mode își schimbă și dragostea, mâne poți pleca la balamuc.

Nepaciența este unica paciență ce o posed damele.

Pedagogul amorezat mereu își întocmește buzele spre sărutat și la urmă rămâne tot buzat.

Corfa e oglinda în care orice pețitor își poate vedea prețul ce-l dau fetele pe el.

Femeile iubesc ciapa numai când au lipsă de lacrimi. Lipsă de lacrimi au întotdeauna când vor să dea vr'o ofensivă dar mai ales când în rolul de mireasă pleacă către biserică. Deci ciapa e un fel de telefon între inimă și ochi prin care inima își exprimă durerile, pe care nu le are, în formă de lacrimi prin ochi.

Nu cruța picioarele în tinerețe dacă vrei să ajungi la bătrânețe.

Văsălie Goldiș stărue pentru împodobirea partidului național cu cuvântul: «liberal». Drept recompensă dl Goldiș va avea dreptul să se mestece în Gold-ul (sau Geld-ul) liberal.

Unii ziariști numai atunci pot scrie ceva când vinul nu se găte din pahar; alții numai atunci pot bea când nu scriu nimic.

Nu cei proști sunt adevărați proști ci aceia cari vorbesc mereu despre înțelepciunea lor.

O vorbire nerostită

dar care era să se rostescă în numele Triumviratului conducător al „Clubului burlacilor” la ospățul aceluia care a părăsit fără mâhnă Clubul din chestie.

Cinstiți meseni!

Fapta sărbătoritului de astăzi îmi vine să o compar cu bulgarașul de zăpada care pleacă primăvara din vârful muntelui dar care în drumul său ispitește toată zăpada care îi țese în cale și o face să se asocieze acțiunii lui de activitate, formând astfel mare alavanșe.

Clubul burlacilor (voci puternice de domnișoare: jos cu el) adevărată vream să zică organizația de rezistență a tinereții mature (voci de sopran: jos cu rezistența) se vede azi în penibilă situație de a pronunța un discurs tragi-comic la sărbătoarea de veselie a aceluia care a dat lovitură de moarte clubului nostru.

Da domnișoarelor, doamnelor și domnilor fostul nostru membru Livius a spart solidaritatea, ne-a împrăștiat organizația și a dezvoltat în interiorul fiecărui membru dorința de a ne părăsi și a se înscrie la Clubul lui „Isaia dântuește”.

Avem de luptat cu atâtea greutăți, cu atâtea piedeci cari ni se pun în cale din partea mamei cu fete mari, dar mai ales din partea transfugilor, cari ne sfidează cu liniștea vieții lor familiare și cu fericirea lor permanentă.

Trinitatea conducătoare, împreună cu prezidentul ei de onoare, se vede îndemnata ca în fața acestui act al prietenului nostru să înghiță odată în sec iar la urmă reculegându-se să protesteze contra acțiunii disolvante ce s'a pornit de-o vreme încoace în sinul clubului. Ridic paharul pentru fericirea nouilor căsătoriți iar pe Dumneavoastră Va rog să ridicați paharele pentru prosperarea clubului burlacilor. (Damele și domnișoarele cântă în cor: În veci pomenirea Clubului burlacilor. Burlacii voci-ferează. Muzica cântă, mesenii rîd, singur fratele Miha stă visător într'un colț și mângându-și parul ca fața crinului fredonează încet romanța: Mai am un singur dor...)

Ion Mașinsura
delegatul Clubului.



Ștan Vorbălungă despre vremea măririlor și a putregaiului.

Azi în România-mare
Toți ar dori înaltare;
Toți ar vrea afârnați sus
Fără șireang să fie puși
Toți cu lefuri și permise,
Toți la chefuri compromise,
Câte soiuri și partide,
Câte lăcuste omide,
Ce doresc să fericească,
Țărănimea românească;
Toți ar vrea deputație,
Ori senator ca să fie.
Toți doresc ca să trăiască
Din sudoarea țărăneasca.
Câte partide se sbat,
Sa ajungă mari în sîat
Sa ajungă la putere,
Și cu laba'n vas la miere,
Toate la țărani promit,
Toate ca le dau pământ;
Inșă când ajung la os,
Pe labe se pun la ros,
Și în loc ca să muncească,
Și legi sfinte să croiască
Trec timpul cu hîraeli,
Cu certe cu răzbunări,
Deputații pîn' s'aleg
Toți cutreeră prin cerc,
Propmițând ca lucră bine
Numai pentru țărănime,

Dacă unii deputați,
N'ar fi așa leșinați,
După cinste și domnie,
După averi și moșie.
Ar merge cu gând curat,
La al Țării mare sîat;
Lucrând cu toți 'mpreună,
Pentru patria străbună,
Stăruind ca să 'nfiorească,
Națiunea Românească.
Inșă lor li-e drag sumanul
Mai tare decăt țaranul
Și nu vād pe muncitori
Cum sunt storși de negustori
Desbrăcați de cei jidanii
Și de alți mulți șarlatani.
Acum iubiți deputați
Nume de rău nu-mi luați,
Când vă spun cu rupt ales
Să lucrați cu înțales,
Spre a țării fericire
Și a neamului mărire
Ca să nu mai fiți siliți
Aici să vă oglindiți.

Gaiță.

Chiuituri cu strânsături.

Lelită la brău cu zale
Și la gură cu zăbale;
Aruncați tu zalele
Vezi de-ți șterge balele!

Blăstămate-s sufele,
Cari măriță slutele;
Mă-nsurai luai o sută
Pocinog nevastă mută!

Decăt cu urăta-n casă,
Măi bine cu boala-n oasă,
Boala nu ține cu luna
Dar urăta cătu-i lumea!

Frunză verde pe lunci
Năcăjitu-i omu-atunci
Când își dă boii pe junci,
Și fetele după slugi!

Frunză verde lemn sucit
Cine drac a auzit
Nevastă cu ibovnic
Și fată cu copil mic!

Rele vremi am ajuns nene
Că fetele toate-s doamne
Cu peptare din barșoane;
Părinții le mor de foame!

Măritate horholină
Nu mai sta fată bătrână,
Că și dracu s'a 'nsurat
Dar tu nu te-ai măritat!

Harnică-i muerea mea,
Harnică dracul s'o ia;
Că-ntr'o lună toarce-o lână
Dar mînc-un coș de făină
Și-o jumătate slănină!

Măndr'o vai frumoasă, ești
Colea, când te rumenești,
Iar când ești nerumenită,
Ești ca dracul de urată.

Bate-o Doamne și-o ia drace
C'am luato și nu-mi place
Că prea mulți șogori îmi facet

Lele cu hărbat urăt
Vezi pune-i funea de găt,
Și pleacă la tîrg cu el,
Mergând încet iramușel,
Dar nu-i pune prețul mare,
Ca să-l poți vinde pe cale.

Hop leliță porumbiță
Vezi fați gurița vâlceț,
Să mă plec să beau din ea!

Am avut și eu o mândră
Și o-am dat p'un furt de brânză;
Dar nici brânza n'a fost bună
Ci ca mândra de bătrână!

Ferește-te de neveste
Și nu te uita la zestre,
Ci la una care-ți place
Și pe voie ție-ți face!

Badea înalt cât o plută
Lelea mică și limbută
Badea înalt cât un cereș
Lelea cât un fedeleș!

Fata popii Zaharie
S'ar mărița n'are ile
Fără una de bumbac,
Ruptă-n cot și după cap!

Cine drac n'a învățat
D'am suit pe buha-n pat,
Azi noapte am scăpat cu frică
Dar la noapte chiar mă mîncă!

Strigă dracul de sub răpă
Să-i dau un carbune-n pipă
Dar eu știu că nu-i voiu da
Mai bin' dau pe soacră-mea!

Dute bade, dute drace
Că năraul tau nu-m place;
Că câte fete-ntâlnești
Pe toate le păcălești!

Vai frumoasă ești Mărie,
D'a fi cinhă-n ori-ce vie
Să se sparie fluturii
Să nu mînce strugurii!

De aicea pîn' la dracu
Calea-i moale ca bumbacu,
Dela dracu mai în jos,
Nu știu cum e, că n'am fost.

Epitafuri...

Era p'aci să-mi cânte:

Bucurate cintirim,
Că-ți aduc un drac bătrân;
De care mă vād scăpată,
Să mă mai mărit odată:
Nu-l aduc să înfiorească
Ci-l aduc să putrezească.

Dar i-am cântat eu:

Mulțam Doamne c'am scăpat,
De un drac impelițat:
Ce-mi purta Sâmbetele,
Și-mi amăra zilele.

Gaiță.

Al II-lea

Răvaș nărăvaș...

Când pe vacă-o prinde strechia o ia razna pe hotare,
Dă prin miriști și prin holde, par'c'ar fi la candidare,
Și aleargă bat-o sfinții de neroadă fără lapte
Incât crezi că ia-i stăpână pe întreaga „majoritate“.

Strechia asta blestemată, care caută „dosarul“
Și alungă fără milă vitele pe'ntreg hotarul,
Face multe nefăcute într'o ciurdă de pigmei,
Scrie chiar și la „Epoca“ proză pentru „Doi mișei“
Căci se pune cu... pardonul pe botșorul lui Griguță
Și îi scoate fără muncă mișei din tărăcuță.

Când vr'odată tărăcuța deveni-va dovieac mare
Va făcea minuni „Epoca“ prin mâzgălele sale,
Cu noroi atunci Griguță va 'mproșca în tot ce-avem,
Popovici Mihai săracul va fi uscat prin blestem,
Vaida, Maniu, Mihalache n'or putea să mai înoate
Când va exunda mociră din „Epoca“ peste noapte.
Ingrozit de-așa furie chiar bătrânul Cicio-Pop
Se va feri de Griguță ca de-un drac limbut și schiop.

N'or mai îndrăzni atunci nici „trocarii“ să crâcnească,
Nici în balotaj pe Tache n'or putea să-i mai trântescă,
Iar Ardealul trebui-va umilit să-și plece capul
Când „Epoca“ lui Griguță va porni din nou atacul.

Ei, dar să lăsăm „Epoca“ să se sbată în infern
Că ne ia la trei-păzește „logica“ lui musiu Gen,
Logica din „Nota zilei“ care te izbește 'n cap
Când vei îndrăzni vr'odată să vorbești de vr'un satrap,
Logica ce-i patentată de A. Blank pentru „R. R.“
Și nu poate decât Schiopu folosi ăst juvaer,
Schiopu, care-o holdă 'ntreagă ți-o preface în neghină
Prin trei șire 'n „Nota zilei“ din „Renășterea Română“.

Azi când Schiopu îi dă lecții de morală lui Maniu,
Când „Epoca“ ne înjură chiar și morții din sicriu,
Când Ardealul sângerează învrăjbit și 'nveninat
De ambiția cutărui ministru ori deputat,
Nu ne miră că Reșița a căzut pe mâni străine
Și că legea cu pământul stă pe loc și nu mai vine,
Nici că Bradul Hunedoarei la senat lăsat-a locul
Nepătatului, ce-l chiamă Al. Constantinescu P...

Chiar coroanei îi dăm dreptul să trăiască-o vecinicie,
Treaba ei dacă se schimbă pe nimica'n zarafie.
E destul că'n casa țării avem o majoritate
Care se pricepe bine la validat de mandate;

Casa țării are astăzi un prezident eminent
Și a schimbat pân' acuma chiar vechiul «Regulament»,
A instruit de minune tot ce e majoritate
Introducând disciplina la votare și la toate,
A învățat unisono opoziția să cânte
Marșul: «permise, permise» când veni-va să cuvânte
Șeful dela industrie ori chiar Rusu Abrudean,
In timp ce majoritatea va cânta, de I. Cunțan,
Prohodul legii agrare, care, ca un cui străin,
Le strică toată ticneala și-i încarcă cu venin.
Cumva dacă dela groapă vor întoarce iar prohodul
Mihalache va fi vina, că el tulbură norodul.

Tepeluș.

Dicționarul cuvintelor
radicale.

Proletar — Candidat la burghezime.

Burghez — Candidat la ciocoime.

Ciocoiu — Candidat la deputăție.

Sărut — Aldamaș.

Cimitir — Colecția medicilor.

Bungard — Bun de legat la gard. Capitală cu stabilimente industriale pentru fabricarea castraveților și locul de naștere al „marelui“ filoaverescan Bucurenciu.

Oprean — O mașinărie perfectă de oprit manifestările cetățenilor, inventată pe timpul alegerilor în Poiana. Urea (cu ajutorul Vracilor) în cinci minute „Tribuna liberă“ a „Daciei Traiane“. Pe lângă celelalte minuni face și declarații *in cor* pe placi de gramofon din opera „Vai de mine, vai de dracu“...

Alcool — Imparația cerurilor pentru cei săraci cu duhul.

Alodiu — O vacă bună care se lasă mulsă de toți membrii reprezentanței comunale.

Degete — Batistă națională.

Sală de operație — Stație de scos bilete pentru cer.

Stomac — Prototipul nerecunoștinței. Ce-i dai și ce-ți dă?...

Sofie — S'o ție (adecă cine o ia să o ție).

Soacră — Prescurtare dela cuvântul „Sare acra“.

Burlac — Pom care înflorește dar nu rodește.

Căsătorie — Transformator electric al uzinei „Perpetuarea speciei“.

Mireasă — Cea mai placută vorbă a fetelor.

Mire — Deasemenea (dar când fiecare fată poate spune că e al ei).

Doctorul Iodoform

cătră ceilalți doctori.

Nu întrebați pe un copil de țâța unde-l doare, nici pe o domnișoară câți copii a avut.

Nu spuneți ginerelei că soacrei îi merge mai bine.

Nouilor căsătorii nu e bine să le recomandați exercițiul sărutului.

Feriți-vă de a spune unei soacre că e „gură rea“.

Dacă bolnavul a murit nu e de lipsă, a-i mai prescrie nici un medicament, nici chiar obicinuitul purgativ.

Politica.

rapoarte parlavramentare.

Atât la camera cât și la Senat din cauza paratrăznetelor cari sunt defectuoase atmosfera e vecinic încărcată și înabușitoare. Din când în când se mai descarca câte-un fulger opoziționist deasupra capetelor celor din majoritate, cari se strâng ghem când nu au în față icoana idolului izbăvitor de furtună și de vremuri grele.

Opoziția fulgeră și trăznește, președintele se ține de coada scatiului lui Tanase, majoritatea face mătânii iar legile stau înamolite în zagazul puvoiiului de patimi.

Locul Sfântului Ilie care mână trăznetele l'a luat dl Iorga, în locul cailor naravași ai sfântului s'a pus doctorul Lupu iar biciul sfântului, prefăcut în lege agrară, a ajuns pe mâna dascalului Mihalache care plesnește și fulgeră fără milă deasupra capetelor tuturor necredincioșilor în democrația ce va să vie.

La senat profesorul Bujor cu profesorul Cuză se gugulesc mai abilit ca pisica cu cânele și să îndrăgostesc mai tare ca soacra cu ginerele iar la Camera când intra profesorul Iorga întreaga majoritate își pierde pofa de mâncare pe trei zile.

Pe viitoarele ședințe ale anului 2999 sunt anunțați la vorbire deputații Saliștii, al Sebeșului, al Nocrichiului și al Iliei. Stranepoții Calicului cari vor veni din planeta Marte vor da la vieme rapoarte amanunțite despre aceste vorbiri cari de pe acum promit a fi interesante.

Geșeft ovreesc.

Doi cortorari ciordiseră de undeva un pahar de argint. Spre a nu le mai da de lucru nebunilor aia de polițai să se mai ostănească până la cortul lor s'au hotărât să-l vândă unui jidan.

Ajunși la jidan Râpa dă paharul de argint gheșeftarului și îi zice:

Boiarule ham adus hăst pahar care hâl avem moștenire dela Starostele nostru. Vrem să-l lăsăm zălog (imprumut) pe 100 Coroane. Și ca să câștigi și Măria Ta din afacerea a-ta îți dau 100 de coroane camete pentru zălog.

Jidanul văzând că cortorarii au căzut singuri în cursă pune mâna pe o peană, scrie câteva șire apoi vine cu paharul înaintea Cortorariilor.

— Va să zică așa! Lăsați paharul zălog pentru 100 Cor. și dați pentru asta 100 Coroane camete.

— Hașa sarut talpile.

— Știți scrie?

— Cu garbaciul mai scriu și io cateodată pe spatele puradeilor și ai pirandei.

— Apoi atunci pune-ți degetu aici.

După ce Râpa a pus degetul jidanul le zice:

— Uite aici sutu de coroane care în loc să v'o dau pentru pahar, o opresc eu pentru camăta paharului deoarece camăta să plătește tot înainte. Pe hârtia asta e scris că voi aveți să-mi dați 100 coroane când ve-ți veni să scoateți paharul.

— Alduiascate Dumnezeu, haponi noi cu ce rămânem dacă nici pahar și nici lovele (bani)?

— Cu hârtia care v'am dat-o.

— Mo, mo, da proastă mai e devla de fi-gan și cât de ha dracului mai poate fi ha de jidan, — ziseră Cortorarii plecând mănioși de mama focului, fiindcă au rămas și fără pahar și cu datorie la jidan în loc de bani. —



Ceva ce dela sine să înțelege...

Nevasta: Bărbate, bărbate, ucigăte crucea ce faci cu mâța aia, ori vrei să omori copilul?

Bărbatul: Taci tu proasto, nu vezi că vreau să-l scap de o nenorocire.

Nevasta: Ce nenorocire?

Bărbatul: Copilul a înghițit adineaurea un șoarece. Acum m'am gândit să-i îndes iute mâța pe gură ca să prindă șoarecele că dacă nu șoarecele naibii o să-i roadă toate mațele copilului. —



Roncea ca geometru.

Roncea în Nicopol
Se întoarse rotogol
Și într-o crăsmă mi intră
La masă se așeză,
Unde turcii beau la vin
De cel făcut cu pelin,
Și vorbeau de comasare,
Ei au lipsă foarte mare,
De un bun măsurător.
Care să lucre cu spor.
Roncea zise: Eu sunt
Cel mai mare pe pământ,
Măsurător cu spor bun,
Dacă-mi plățiți, să vă spun:
Ce voiți pofti de mâncare
Și o casă caldă tare,
Și să beau mereu la vin
De cel mai bun din Vidin.
Eu mă prind pe ce'i în lume,
Că nu veți aila, ca mine.

Pașa Cherim l'a întrebat:
Dară unde-ai studiat?
De geometria o știi?
Roncea: Îți voiu vorbi
Între râuri, în depărtare
La universitatea mare,
Unde ai noștri ierneză
Și mereu să instruează:
Și să-i auzi cum oftează
Cum horăsc, cându's flămânzi,
Cum rânchiază a alor mânzi,
Slabi de foame, leșinați
Și de frig pe jos picați.
De cu lemne li protesc
Mai mulți mor decât trăesc.
Și perdeii strigă tare
Deles Dado de mâncare.
Toți fac foc cu paie rele
Ese numai fum din ele,
Și hărăii cei bătrâni
Stau lățiți ca niște câni,
Cugetând, că vara vine,
Și vor porni pe la stâne,
Vor mânca jintită, urdă,
Vor trăi mai fără trudă,
Vor bea rachiu, vor hori,
Ca-țintării vor sări,

Iar hangarele bătrâne
Ca cățele dela stâne.
Și de sperle bătrâcite,
Când stai să le-și privești.
De loc îți inchipești,
Că vezi o smeoaică mare
Spărlăoasă și hădă tare.

Acolo am studiat,
De când eram mic băiat,
De unde am documente
Și vi-le pun înainte.
Ciocan, clește și o pilă
Sunt la mine în țandilă.
Eu dară seamă vam dat
Unde am tot studiat.
Turcii strigă: ne vei da
Planul cum vei măsură?

Să beau numai nițel vin.
C'apoi planurile-mi vin:
Veți eși cu toți afară
La Nicopol pe hotară,
Cu sapa cu litra 'n mână
Să măsurati cu 'ndemână
Tot pământul veți săpa,
Cât voiți a'l măsură,
Luat după alunzime
Precum și după lățime,
Veți umplea pre cum se cade
Litra și eu o voiu rade,
Și toate le voiu creșta,
Când pământ vom măsură,
Și 20, când vor fi,
Vinul să fie aci,

Să beau, ca să lucru bine
Să nu păgubesc pe nime
Că pământul e scump tare,
Ba mi'ăș ține păcat mare,
Să nu rad litra la toți
După-cum veți trage sorți.
Când 100 s'a implini
Balmoșul să fie aci
Insoțit de carne friptă
În smântână învelită.
Plăcintele vor urma,

Până mă voiu săt ira
Și cu vin'le volu uda.
Apoi iar vom măsură
Pân' hotarul s'a găta.
Eu tot de față voiu sta
Numai tot să fiu sătul
Ca să pot dormi destul.
Și măsurând tot pământul
La zece ani dau computul.
Care câte litre are
În pământul său să are,
Și să samene bucate
Anume și măsurate.

Și un sfat mai am de dat,
Ca să știți l'a măsurat
La o litră de pământ
Să nu fie scăzământ,
La holda deasă, nici rară
Trebuie o litră de săcară:
Această regulă dată
Și între râuri inventată
Anume în agricultură
N'a eșit din altă gură
Veți vedea, că ați avut
Geometru priceput
În măsură, de-agricultură
Învățat peste măsură.

La noi...

La noi sunt multe crășme'n sat
Și vinuri rele sunt destule,
Dar nuștiu cum m'am învățat
Să-mi placă crășma lui Naftule.

Și nu eă vinul de Cotnari
Îi bun, sau eă mi-e dragă Frida,
Codana lui cu ochi mari
Și părul „cum îi cărămida“.

O, nu! Ci fiindcă'n seri de Mai
Când șade'n crășmă coana Sara
Mă'mbată dânsa mai dihai
De cum mă'mbată beutura.

Ion Pribeagu.

Umblând printre cameni

— cu treoul și pe jos —

Un student draguț se preumbla
visător prin parc și... medita. Un
coleg de-al lui, venit de curând din
Bucureștii, îl vede (cu toate că înop-
tase), se duce către el și îl întreabă:

- Ce faci aci Nelule:
- Algebră.
- Cum așa?...
- Caut o... necunoscută.

Dumineca trecută ieșise toată lumea
să vadă tinăra pereche care venia dela bi-
serică. Între nuntașii cei mulți erau într-o
trăsură și trei cavaleri medievali cari la
un moment dat au rupt cu tradiția și au
pornit ce trăsura înaintea mirilor. Un domn
malțios zice cătră prietinel său:

- la privește cum își iese rezerva
din „rezervă“.
- Ce rezervă? întrebă prietinel.
- Rezerva rezervată pentru fetele
nemăritate.
- Ei atunci n'ăș vrea să fiu fată
nemăritată.
- De ce?
- Fiindcă ar trebui să am prea mul-
tă rezervă de răbdare așteptând pe acești
tineri cari față de fetele nemăritate nu-și
ies nicipând din rezervă.



Din isprăvile lui Stan Pătitul.

Odată, la un târg de toamnă al Braşovului, mai mulţi traşi-împinşi ne aflam într-o cărciumă din Schei. Schei se numeşte acea parte a Braşovului, în care şed Trocarii, un soi de oameni, pe care eu nu ştiu pentru ce-i numeşte trocarii, de vreme-ce, adeseori n'au o troacă la casa.

Bînd şi petrecându-ne în cărciuma, s'au încins deosebite poveşti şi minciuni între noi, ca şi unde's mai mulţi oameni laolaltă. Între alţii, un boer din ţara Oltului — cum se numea el, dar de pe faţă oricine jura că-i ţigan — ne-a povestit următoarea poveste:

— În anul trecut, în comuna noastră s'a făcut o vânătoare de urşi. Prefectul cu toţi domnii din Făgăraş au ieşit la vânătoare, şi locuitorii din mai multe sate au fost comandaţi la goană. Pe mine ca fost soldat şi vîntor vestit, m'a recomandat prefectului zicînd, aşa: că acea gadină, în care'mi slobod eu puşca, dacă nu şi-a făcut testamentul, până-i cucul nu'şi mai face. Prefectul auzind aceasta, a dat porunca, ca pe mine să mă pună la acel loc, pe unde se crede, că în vânătoare va trece cei mai mulţi urşi. Aşa s'a şi întîmplat. Pe mine m'au pus la locul cel mai primejdios, şi curînd după aceea s'a început goana.

Stînd la locul anumit, şi cău-tînd în dreapta şi stînga ca să mă conving, dacă locul meu e potrivit, ce văd ochii mei? — un urs, cât un vişl de bibol, lese din tufe. Eu tin-

tesc cu puşca asupra lui — puf! — şi ursul cade răgnind mort la pămînt! — Dau să-l trag cătra mine — iată al doilea urs cât un bibol iese la iveală — eu trag cu a doua ţeşge de puşcă puf! — şi ăsta încă cade mort la pămînt! Doi urşi aveam deja. — Eu încep să'mi umplu puşca. Umplu o ţeşge, şi când se umplu a doua, o ursoaică cât un elefant iese din tufe şi cât mă zăreşte, se ridică în picioarele dinapoi, şi urlînd de să ciătinau fagii, dă asupra mea. Eu atunci arunc vîrgeaua puştii, cu care umpleam la a doua ţeşge, din mîna, ţintesc asupra ursoicii — puf — ursoaică cade la picioarele mele moartă jos!...

În momentul acesta, un trocar, căruia de minciunile încornurate, i se urcase sângele la cap, se scoală dela loc, întinde mîna cea dreaptă, şi zice cătră boer: Mă dacă-ţi mai vine ş'al patrulea urs, aşa-ţi rad o palmă, de-ţi sar măselele oblu'n Făgăraş!

Eu am pomenit la noi în sat un ţigan înalt peste măsură, şi subţire ca bogatul din scriptură, care dacă vrea să ajungă-n raiu trebuie să treacă prin urechile acului. Numele ţiganului era Cula Cărtaboş, un nume, pe care sătenii i-l'au dat fiindcă tatăso în viaţa lui n'a ajuns să mînânce cărnaţ.

Cula era înalt şi atît de supţire, încât, dacă 'lai fi crepat în două, ai fi putut face hărdăzău din el.

În vîrfului trupului, purta Cula Cărtaboş un cap de măciucă, şi pe cap o pălărie atît de mare, încât, dacă o ai fi pus popii Pupăză pe cap,

acesta în viaţa lui n'ar fi văzut soarele, dar nici soarele pe el!

Cula Cărtaboş avea, amăsurat înălţimei lui, mîni lungi, şi degetele dela mînile lui erau şi mai lungi. Care va să zică — cum ar zice Chimu dacă sărăcia nu o ar fi plesnit cu palma peste gură — Cula iubea straiţa deaproapelui mai mult decît straiţa sa, în care nu se afla altceva, decît golul potrivit pentru lucruri streine. Şi — slavă Domnului — Cula n'avea lipsă să se mărginească numai la straiţa deaproapelui, pentru-că el, când îşi întindea mîna, ajungea pîna la al treilea vecin.

Cula — spre exemplu — când s'a însurat, până-ce popa-i zicea: Cunună-se robul lui Dumnezeu Cula, cu roaba lui Dumnezeu Ciovisa, a întins mîna, şi a furat crăsnicului, care sta la spatele popii, şi sufla în cădelniţă, pipa din bozonar. Mîna lui Cula, în felul său, era ca mîna lui Dumnezeu, ce ajunge departe, şi pe unde omului nu-i poate plesni prin cap, că-i cu putinţă.

Odată — şi asta vreau să vă povestesc — într'un târg de ţară, Cula întindîndu-şi mîna preste, nu ştiu câţi oameni, a smuls din mîna unui ţaran o hîrtie de 100 cor. — Taranul, din întîmplare, îl observă, şi după Cula. Cula văzînd nevoia o ia la fugă, iar ţaranul după el, strigînd: Prindeţi hoţul!

Cula scapă la larg. Taranul fugind din răspuţeri după el, strigă: Stai mă! stai mă! Atunci Cula, văzîndu-se la larg, şi mai fiind şi lung în picioare, a strigat cătră ţaran: Ba stai tu că după tine nu fuge nime!

Ştiri telegrafice.

Agenţia: Ţepeluş.

aduse în cărcă de „Puiul Calicului”

Sălişte. După primul act al piesei „Hangiţa” jucată de trupa Ligii Culturale lumea aplauda de zor, dar mai ales femeile, pentru felul isteţ cu care „Hangiţa” a putut zăpăci pe bietul Cavalier. O căteluşe care pe semne că n'avea bilet de intrare, a ieşit de sub scaune şi a început să ia să latre în semn de aprobare: H a m h a m.

R.- Vâlcea. Un grup de cetăţeni discutau înaintea episcopiei multe de toate. Atât am putut înţelege că au luat hotărîrea de a se înscrie membri la Liga Culturală dacă aceasta va fuziona cu „Liga Poporului”.

Bungard. Antistia comună va ridica o statuă dascălului Bucurenciu.

Făgăraş. Marele comerciant şi industriaş Tierfeld s'a înscris în „Partidul Poporului”.

Braşov. Marea tipografie a lui Ciurcu a ieşit la pensie. Ultimele zile le va petrece în Sibiu. Ciurcu o plînge ca pe o veche tovarăşe care i-a mîngăiat viaţa, buzunarele şi... casa de bani.

Sibiu. Negăsindu-se nici un Român care să preia alimentarea judeţului Sibiu, aceasta a rămas tot în grija dlui Iohan Keil.

Gura-Răului. Părintele Ionel Man-ta nefiind mulţumit de felul cum iese „Puiul Calicului” va scoate Sfinţia Sa „Cocoşelul Calicului”.

Topârcea. Marele ghicitor Chimu a sosit în localitate spre a deslega enigma Tainei a 6-a.



Din filosofia Cocoanei Gurădulce.

Amorul e o boală a tinerilor, de care nu a rareori pătimeșc și cei bătrâni. La cei tineri această boală se curează jădeseori prin căsătorie. Bătrânii atacați de boala amorului se curează numai prin sapă și lopată.

Femeile atacate de boala amorului, tinere ori bătrâne, pătimeșc mai amar decât bărbații. Asta pentru motivul că femeile's mereu tinere, și mereu amozate. Eu nu cunosc femei, care în toată viața sa s'a lăudat cu bătrânețele ei. O femeie nicio dată nu va zice cu gura plină, că'i bătrână, ci totdeauna cu gura moartă.

De aceea înțeleptul Socrates a exprimat memorabilele cuvinte: „Amorul unei femei e mai periculos decât invidia unui bărbat”. — Și înțeleptul Socrates, care după cum se știe, a avut pe Xantippa de nevastă, sigur a vorbit din experiență. Altcum nici nu s'ar putea explica faptul istoric despre iubirea Xantippei, cu care aceasta a deșertat în capul bărbatu-so o oală plină cu apă de trandafir.

Cu cuvintele aceste dictate de experiență, m'am despărțit zilele trecute de o prietenă a mea, care mi s'a plâns, că soru-sa o șiscă bătrână și cu coliva pe sprânceană s'a amozat într'un funcționar și o arde sub călcăe după mărițiș.

Sora prietenei mele, care se numia Dochia după cum cei mai bătrâni oameni din sat își aduc încă aminte, a fost odinioară foarte frumoasă. S'ar fi și putut mai de mulțori mărita, pentru-că prelângă frumoșe mai era și cu părinți avuți. Nu s'a măritat însă, pentru că de frumoasă ce era, ea s'a amozat în sine, și o fată amozată în sine însuși, aceea nu poate juhi.

Doi teologi absoluți, trei iuriști cu diploma de avocat în straiță, și

un jude dela tablă o au cerut. De moraliști și berbeci, cărora le lăsa gura apă după ea nici nu mai pomenesc.

Vorba veche: Fata, care la început alege, la urmă culege. Dochia de mult ar fi început a culege dar dracul că n'avea ce.

Apoi după cum experiența ne învață, la o fată bătrână ajunge să-i tremuri de două ori din sprânceană, ca să-i încurci itele, și să-i afli ușor nodul în papura căsătoriei.

Așa se vede, că Dochia cu Sofron — așa se cheama funcționarușul candidat — au dat de nod, și nu-i dinamită pe lume, care se spargă nodul amorului legat între Dochia și Sofron.

Atâta e sigur, că Sofron vrea să ia pe Dochia de nevastă numai ca să-și reguleze valuta.

Poporale.

Draga mea cea dragăstioasă,
Că-i urată și frumoasă;
Nespălată și buhoasă.

Draga mea-i care mă vrea,
Care nu dracul s'o i-a.
Draga mea-i de care-mi place,
De nu vrea să ți-o duci drace.

Mândrulița dela sat,
De-ai fi bună de lucrat,
După cum ești de jucat;
N'ai purta haine din sat;
Ci le-ai avea sub lăcat,

Fire-ai bade afurisit,
Că noi de când ne-am iubit,
Am trăit și rău și bine,
Și nu ne-a mai știut nime;
Dară de când ne-am lăsat,
Suntem de poveste-n sat.

Lelea dela Gârbova,
Toată-și duce făina,
La jupânul Jivina.
Ca se'i dea vinars se bea.

Lelea bato soarele,
Și-a beut fiascoarele;
Că i-s reie poalele,
Și se vad ciobanele.

Leliță ce suflet ai.
De când cer gură să-mi dai?
Dacă nu-mi dai căta-ți spun,
Dă-mi pușină, că-s nebun,
Dacă nu-mi dai căta zic,
Dă-mi pușină să nu plâng.

Vine lelea dela riu,
Sufulcată pân' la brâu;
Cu picioarele spălate.
Cu poalele petecite;
Nu gingășesc poalele;
Da miis dragi picioarele.

Gaiță.

Aviz!

Aduc la cunoștință onor. public că am preluat localul de consumație al Casei Naționale din Săliște unde voi servi onor. vizitatori mâncăruri alese, beuturi fine și diferite aperitive.

Serviciul prompt și curat.

Cu stimă

D. D. Daderlat.

Restaurantul gării SIBIU

servește cele mai alese mâncări și beuturi. Zilnic bere proaspătă.

M. Macarie
antreprenor.

Caut

pentru aplicarea momentană în cancelaria mea advocațială un scriitor sau scriitoare

Dr. Ioan Cupu, adv.
Săliște.